

THE
FINISHER

Rennen
voor je leven

DAVID BALDACCİ

Vertaald door Fanneke Cnossen

Leopold, Amsterdam

*Voor Michelle,
die deze hele reis is begonnen met een gave*

Eerste druk 2016

The Finisher: Rennen voor je leven is het vervolg op *The Finisher: Sprong in de wildernis* en verschijnt samen met *The Finisher: Wereld vol geheimen* ook bij uitgeverij A.W. Bruna, onder de titel *De waker*.

Copyright © 2015 by David Baldacci

Oorspronkelijke titel: *The Keeper* © 2015 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling: Fanneke Cnossen

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers

Omslagontwerp: Jacey © début art, © 2015 Scholastic Inc.

Omslagbelettering: Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7046 1 / NUR 285/330

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

UNUS

Het Moeras

HET LEEK TOEPASSELIJK en bovendien absurd poëtisch dat wij drieën, aan elkaar geketend als schakels in een ketting, samen de dood tegemoet gingen. Maar nadat we van een anderhalve kilometer hoog klif waren gesprongen, opgejaagd door moordlustige beesten, hadden we weinig keus meer. We waren letterlijk van het klif af gestort om ons vege lijf te redden. En nu moesten we fatsoenlijk zien te landen, anders zouden we daarbeneden onze laatste rustplaats vinden. Heel véér daarbeneden.

We vielen een hele tijd, veel langer dan ons lief was. Terwijl we omlaagstortten, wierp ik een zijdelingse blik op mijn beste vriend, Delph. Hij keek naar mij, niet doodsbang maar, moest ik toegeven, toch wel een beetje angstig. Mijn hond Harry Twee daarentegen grijnsde, hij popelde om aan ons avontuur te beginnen.

De reden dat we de sprong hadden gewaagd zat om mijn middel. Door mijn ketting, Destina, kon ik vliegen. Maar ik was nog nooit van een vijftienhonderd meter hoog klif afgesprongen en we zoefden sneller omlaag dan ooit tevoren.

Ik deed mijn best om een zachte landing te maken, maar we kwamen toch nog behoorlijk hard op de grond terecht. Verbijsterd bleven we daar even liggen. We waren weliswaar bont en blauw, maar we leefden nog, zoveel wist ik wel.

Ik bevrijdde Harry Twee uit het harnas waarin hij aan mijn borst had gehangen. Ik zag dat Delph langzaam opstond en voorzichtig zijn armen en benen strekte. Toen keek ik omhoog, helemaal naar de plek waar we zo kortgeleden nog hadden gestaan. Als we niet waren gesprongen, zouden we nu zeker dood zijn geweest.

De beesten die ons hadden opgejaagd, staarden vanaf de rand van de steile rotswand naar ons omlaag. Het was een bende garms en

ongeveer evenveel amarocs. Zelfs zonder dat ik ze van deze afstand kon zien, zag ik de geschubde garms voor me, terwijl hun eigen bloed langs hun gepantserde borst droop en ze met hun woedende adem vlammen op ons afvuurden. Ik weet zeker dat de amarocs, reusachtige wolfachtige schepsels die kennelijk alleen maar leefden om te doden, er zonder meer moordzuchtig uitzagen.

Geen van hen leek van plan om ons achterna te komen en de anderhalve kilometer lange duik te maken die wij zojuist achter de rug hadden. Het was alle munten van de wereld waard dat die schepsels niet konden vliegen zoals ik. Ik keek omlaag en klopte op de ketting rond mijn middel, waar op een paar schakels de letters D-E-S-T-I-N-A vermeld stonden. Ze had mijn leven nu al een paar keer gered, terwijl ik haar nog niet eens zo heel lang in mijn bezit had.

Ik kon het amper geloven. Ik was in het Moeras. Ik, Vega Jane. Ik had al mijn vijftien anni in het dorp Bitterbos gewoond. Dat was het enige wat ik ooit had gekend. Mij was verteld dat er niets anders bestond, behalve dan het dodelijke Moeras. Maar ik geloofde daar niks van. Achter het Moeras moest gewoon iets zijn, dat kon niet anders, en ik was van plan om te ontdekken wat dat was.

Ik deed dit niet voor de lol. Ik vermoedde heel erg dat mijn ouders en mijn opa zich aan de overkant van het Moeras bevonden. Mijn broertje, John, woonde nog steeds in Bitterbos, maar hij was niet meer het onschuldige jongetje van vroeger. Daar had de boosaardige en moorddadige Morigone wel voor gezorgd.

En dus was het mijn levensmissie om ons drieën zo snel mogelijk veilig door het Moeras heen te loodsen. Dat mocht dan misschien een ongelooflijk ambitieus plan zijn, ik wilde het toch.

Ik begon weer wat op adem te komen en keek nogmaals naar Delph. 'Hé hallo, Vega Jane,' zei hij.

'Hé hallo terug, Delph,' antwoordde ik en ik moest onwillekeurig glimlachen omdat het ons gelukt was in het Moeras te komen, ook al waren we bijna dood geweest.

'Denk je dat die verdomde beesten hierbeneden kunnen komen?' vroeg hij.

'Ik denk dat ik hier niet wil blijven rondhangen om daarachter te komen, wat jij?' kaatste ik terug.

Ik hees mijn knapzak over mijn schouder en Delph deed hetzelfde

met de zijne. Ik liet het harnas van Harry Twee zitten, voor het geval we snel weer zouden moeten opstijgen.

De kaart van het Moeras, die mijn vriend Quentin Herms voor me had achtergelaten, was heel gedetailleerd, maar ik zag nu dat er ook enkele zorgelijke afwijkingen in zaten. Om te beginnen was het klif waar we zojuist vanaf waren gesprongen nergens aangegeven. En daarom had ik geen idee waar het dal waar we ons nu bevonden lag. En toch had ik Quentin op een dag het Moeras in zien gaan. Dat was de echte reden waarom ik aan deze reis was begonnen. Hij moest geweten hebben hoe het hier was.

De kaart gaf wel algemene aanwijzingen, maar stippelde geen precieze route uit om hier doorheen te komen. Kennelijk moest ik dat zelf uitzoeken. Ik had ook een boek, dat ik uit Quentins cottage had gepikt, waarin stond uitgelegd welke schepsels in het Moeras rondzweerven.

Delph zei: 'Aan de kaart te zien moeten we grofweg die kant op.' Hij wees. 'Naar die berg, in de verte daar, verderop.'

Ik aarzelde en zei toen onzeker: 'Ik... ik heb geen zin om 's nachts aan zo'n tocht te beginnen. We moeten tot het eerste licht een veilige plek zien te vinden.'

Hij keek me aan alsof ik volslagen gek was geworden. 'Veilige plek? In het verdomde Moeras? Hoor je wel wat je zegt, Vega Jane? Er is vast van alles en nog wat in het Moeras te vinden, maar volgens mij zijn er geen veilige plekken.'

Ik keek naar de uitgestrekte open vlakte voor me. Er stonden bomen en bosjes, en lange wuivende velden strekten zich uit, waar het gras langzaam boog in de bries die van het klif waaide. Het zag er vredig en sereen uit, helemaal niet gevaarlijk. Voor mij des te meer reden om te denken dat er zich waarschijnlijk tientallen akelige dingen verscholen, klaar om ons te kunnen doden, en dat bij de minste of geringste kans zouden doen ook.

Ik keek naar mijn voeten. Welke kant moesten we uit? Ik wierp een blik op Harry Twee, die me nieuwsgierig aankeek, kennelijk wachtte hij tot ik een besluit zou nemen.

Ik voelde me nogal ongemakkelijk bij het idee dat ik de leider was. Jeetje! Kon ik dat wel? Daar was ik nog niet zo zeker van.

Heel ver in de verte bevond zich een plek die op de kaart de

Mycanwoestenis werd genoemd. Die werd omschreven als een sombere, doodse plek waar geen einde aan leek te komen, en waar helaas vanaf hier geen pad omheen liep. De kaart was opmerkelijk onduidelijk over welke gevaren we konden tegenkomen. Maar het boek dat ik had meegenomen gaf wel wat details.

Ik pakte het uit de zak van mijn cape en stak een kaarsstompje aan om in het donker de bladzijden beter te kunnen lezen.

Delph keek zenuwachtig over mijn schouder mee. 'Ik vind het geen goed idee om ons zo in het licht te zetten, Vega Jane.'

'Weet je, Delph, je mag me best gewoon Vega noemen, hoor. Het wemelt hier nou niet bepaald van de lui die Vega heten. Sterker nog, voor zover ik weet ben ik de enige.'

Hij haalde diep adem, blies die langzaam weer uit en zette ogen op zo groot als schoteltes. 'Natuurlijk, je hebt helemaal gelijk, Vega Jane.'

Ik zuchtte en staarde naar de bladzijde. Ik moest gewoon op de plattegrond de beschreven plekken in het Moeras zien terug te vinden waar de schepsels rondzwierven. Het was een stuk handiger geweest als Quentin Herms voor het gemak alle informatie op één plek had verzameld, maar dat had hij niet gedaan.

De moed zonk me diep in de schoenen toen het goed tot me doordrong hoe slecht ik was voorbereid. En dat terwijl ik ook voor Delph en Harry Twee een plan moest verzinnen!

Harry Twee begon te grommen. Zijn nekharen stonden recht overeind en hij had zijn tanden ontbloot, dus ik keek snel om me heen om te kijken wat er aan de hand was. Maar er was niets te zien in het donker, in elk geval niet iets wat ik kon zien.

Ik keek naar Delph. Hij zei: 'Wat heeft hij?'

En toen kreeg ik het in de gaten. Mijn hond ademde zwaar door zijn neus. Hij zag het gevaar niet, hij róók het.

En in mijn ervaring ging een smerige stank meestal samen met een stinkbeest.

Ik snoof, vertrok mijn gezicht en keek Delph scherp aan. 'Ruik je dat?'

Hij vulde zijn borst met lucht en blies die weer uit. 'Nee.'

Ik dacht snel na. Ik kende die stank, of in elk geval iets wat erop leek.

En toen trokken de wolken in mijn hoofd langzaam op.

Gif.

'Wat is het?' vroeg hij zenuwachtig.

'Ik weet het niet zeker,' antwoordde ik, en dat klopte ook. Maar ik had dit mengsel eerder geroken, in de Fabriek, de werkplaats waar ik als Voltooier had gewerkt.

Ik wees naar links. 'Laten we die kant proberen.'

'Kunnen we niet beter vliegen?' vroeg Delph. 'Dan zijn we er eerder, toch? Laten we maar... Misschien moeten we eerst kijken wat eraan komt, voordat... voordat het ons te grázen neemt,' zei hij ademloos.

Vliegend zouden we er sneller zijn. Maar iets in mijn achterhoofd zei dat we stevig met onze voeten op de grond moesten blijven. Voorlopig althans.

Ik was iemand die geneigd was om op haar instinct te vertrouwen. Dat was me in mijn vijftien anni eerder wel dan niet goed van pas gekomen.

En op dat moment keek ik toevallig omhoog en zag ik het. Of liever gezegd, zag ik hén.

Een zwerm vogels racete in perfecte formatie langs de Noxverlichte hemel. Dit verbaasde me, want ik dacht dat vogels 's nachts niet vlogen, maar misschien gold dat niet voor het Moeras. Terwijl ik de wegscherende vogels nakeek, gebeurde er iets heel vreemds. Vanuit het niets ontstond er een wolk blauwachtige rook.

De vogels maakten een scherpe bocht om die te ontwijken, maar sommige lukte dat niet op tijd. En toen die vogels door de rook heen gingen en er aan de andere kant weer uitkwamen, vlogen ze niet meer.

Ze vielen.

Want ze waren dood.

Ik stond als aan de grond genageld. Iets of iemand trok aan mijn arm.

Het was Delph.

'Rennen, Vega Jane,' schreeuwde hij. 'Rennen!'

Terwijl we wegrenden, keek ik een keer achterom en ik wilde dat ik dat niet had gedaan. Het was een schepsel dat ik nog nooit in het echt had gezien, maar ik wist wel wat het was, want in het boek had ik er een tekening van gezien.

Ik keek naar Delph en zag dat hij ook achter zich had gekeken en

hetzelfde had gezien als ik. Het had niets uitgemaakt als we het lucht-
ruim hadden gekozen. In tegenstelling tot garms en amarocs kon het
beest dat zo snel op ons afkwam vliegen.

Het zag ernaar uit dat er aan onze reis door het Moeras, nog voor-
dat die goed en wel was begonnen, al een einde kwam.